

Oliefabrik ogsaa være vanskelig at finansiere for en mindre Bank. Jeg nævner det kun for at fremhæve, at der maaske kan rejses Indvendinger paa dette Punkt, men det kan ikke være afgørende for Lovgivningsmagten. For Lovgivningsmagten gælder det om at faa hele denne Sag bragt ind under saa faste og sikre Former, at en Bank ikke kan kontrahere med en enkelt Kunde, saaledes at største Delen af dens Kapital i Virkeligheden er bundet til dette ene Foretagende. Forslaget bestemmer, at man ikke maa yde udover 30 pCt. eller med Bankdirektørens Tilladelse 40 pCt. til en enkelt Kunde, og jeg maa sige, at jeg tror, den højtærede Minister her har strakt sig saa langt, som han kan strække sig i Retning af Frihed for Bankerne, for det er jo et meget betydeligt Beløb at maatte yde indtil 40 pCt. af en Banks Egenkapital til en enkelt Kunde. Hvis man f. Eks. tænker sig Landmandsbanken — hvorledes Landmandsbanken i øvrigt er stillet med Hensyn til disse Bestemmelser, kommer jeg senere til, idet den jo faktisk ikke har nogen rigtig Aktiekapital saaledes som andre Banker —, men hvis man tænker sig, at Landmandsbanken ligesom før havde en Aktiekapital paa 100 Mill. Kr., saa maatte den altsaa binde sig med op til 40 Mill. Kr. til en enkelt Kunde efter dette Forslag. Større Frihed synes jeg dog ikke, man kan gaa med til. Faktisk vil efter denne Bestemmelse 3 Kunder kunne opsluge hele en Banks Egenkapital til deres Forbrug, og jeg kan ikke forstaa, at de Herrer Bankdirektører jamrer og klager over, at man her lægger snærende Baand paa dem, naar man giver dem en saadan Frihed som den, den højtærede Minister her har foreslaaet, jeg tror i alt Fald ikke, man skal gaa videre med Hensyn til Frihedsindrømmelser, saa meget mere som dette Forhold jo har afstedkommet saadanne Ulykker her i Landet, at det vil komme til at svie til det danske Samfund i lange Tider.

Jeg kommer derefter til Spekulationsbegrænsningen. Som jeg allerede læste op før, er jo en stor Del af de sammenbrudte Banker brudt sammen, fordi Direktører og Bestyrelser har indladt sig i ganske urimelige Spekulationsengagementer, som slet ikke stod i Forhold til Bankernes Kapitaler. Nu foreslaar den højtærede Minister, at man ikke uden Bankinspektørens Tilladelse skal kunne belaa mere end 20 pCt. af Kapitalen i et Selskab, og at man ikke hertil maa anvende mere end 10 pCt. af Bankens Egenkapital. Jeg vil nu sige, at det forekommer mig, at der

ogsaa her bliver givet Bankerne saa stor en Frihed, som de kan ønske sig. De maa altsaa uden Bankdirektørens Tilladelse belaa indtil $\frac{1}{5}$ af et Selskabs Aktier og udlaane indtil $\frac{1}{10}$ af Bankens Egenkapital paa et enkelt Selskabs Aktier. Jeg synes, at dersom man ikke skal have fuldstændig Frihed til at spekulere, som man vil, kan man ikke give friere Bestemmelser end dem, der her er foreslaaet. Endvidere foreslaas det, at Bankerne ikke maa eje Aktier udover 40 pCt. af Bankens Egenkapital. I forrige Tilfælde vedrørte Procenten Spekulation i andre Selskabers Aktier og Belaaning af saadanne, men her er der Tale om, hvor meget en Bank maa anvende udelukkende til saakaldt Spekulation og Belaaning af Aktier, og der bestemmes her, at Banken ikke maa eje Aktier udover 40 pCt. af Bankens Egenkapital. Efter denne Bestemmelse kan man uden Bankinspektørens Godkendelse anvende 40 pCt. af Bankens Egenkapital til saadanne Spekulationsformaal eller til Belaaning — det behøver jo ikke altid at være Spekulationsformaal; altsaa en Bank med en Aktiekapital paa 100 Mill. Kr. vil kunne købe og belaa Aktier indtil et Beløb af 40 Mill. Kr. Jeg maa sige, at jeg for min Part finder, at den høje Regering ogsaa paa dette Omraade har strakt sig til det yderste for at yde Bankerne al mulig Frihed, og jeg tvivler om, at der, hvis man undersøger Bankernes Status og Regnskabsopgørelser, er nogen Bank, der har benyttet sig i nogen større Udstrækning af sine Midler til dette Formaal, end der foreslaas her. Endvidere bestemmes det, at en Bank ikke maa eje sine egne Aktier, og at den kun maa belaa sine egne Aktier med et Beløb af indtil 5 pCt. af Aktiekapitalen. Altsaa en Bank med 100 Mill. Kr.s Aktiekapital kan kun belaa for 5 Mill. Kr. Aktier i sin egen Bank. Nu er Forholdet det, at det er tilladt at belaa 10 pCt.; men i andre Lande er det forbudt Bankerne at eje egne Aktier, og jeg tror, at det Forslag, som er stillet her, ogsaa er en saa lempelig Overgang til et fuldstændig rigtigt Forhold paa dette Omraade, at de Herrer Bankdirektører og Bankledere skulde være glade ved den Bestemmelse, her er indsat fra Regeringens Side.

Men i denne Paragraf findes en Bestemmelse, som jeg finder at maatte rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister om, det er 5te Stykke, sidste Sætning, hvor det hedder: „Nødsages en Bank til at overtage egne Aktier, der tjener til